# AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2009. május 20.*

A T-405/07. és T-406/07. sz. egyesített ügyekben,

a **Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE)** (székhelye: Strasbourg [Franciaország], képviselik: P. Greffe, J. Schouman és L. Paudrat ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM első fellebbezési tanácsának az R 119/2007-1. sz. ügyben 2007. július 10-én és az R 120/2007-1. sz. ügyben 2007. szeptember 12-én hozott határozatai ellen

* Az eljárás nyelve: francia.

– a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések közösségi védjegyként történő lajtromozása kapcsán – benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: J. Azizi elnök (előadó), E. Cremona és S. Frimodt Nielsen bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. november 14-én benyújtott keresetlevelekre,

tekintettel a T-405/07. és a T-406/07. sz. ügyek egyesítésére vonatkozó, 2008. január 10-i végzésre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. február 1-jén benyújtott válaszbeadványra,

a 2008. december 3-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

**Ítéletet**

## A jogvita előzményei

1 A felperes Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) 2004. június 1-jén két közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i módosított 40/94/EK tanácsi rendelet alapján (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.). A lajstromoztatni kért védjegyek a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések. A lajstromoztatást a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 36. és 38. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában kérték.

2 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja alapján 2006. december 5-én és 7-én hozott határozataiban az elbíráló valamennyi érintett áru és szolgáltatás vonatkozásában megtagadta a bejelentett védjegyek lajstromozását. Ezen áruk és szolgáltatások az egyes osztályok vonatkozásában a következő leírásnak felelnek meg:

– 9. osztály: fényképészeti, mozgóképi, jelző-, ellenőrző (felügyeleti) berendezések és felszerelések, hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek, hanglemezek, elektronikus határidőnaplók, automata áruelosztó-berendezések, videokazetták, bankjegykiadó automaták (ATM), jegyautomaták, bankszámlakimutatás-kiadó automaták, bankszámlakivonat-kiadó automaták, filmkamerák, videokamerák, memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, személyazonosító memóriakártyák és intelligens mikrokártyák,

fizetésre szolgáló memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, hitelkártyák vagy debitkártyák, videokazetták, CD-ROM-ok, vonalkód leolvasók, kompakt lemezek (audio-video), CD-ROM (kompakt) lemezek, hamispénz-vizsgálóberendezések, hajlékony (floppy) lemezek, mágneses adathordozók, optikai adathordozók, videoképernyők, adatfeldolgozó készülékek, belső, fedélzeti távbeszélő készülék, interfészek (informatikai), olvasóegységek (informatikai), szoftverek (rögzített), monitorok (számítógépprogramok), számítógépek, számítógép-perifériák, számítógépprogramok (rögzített), operációs rendszerek számítógépekhez (rögzített), rádiótelefon készülékek, vevőkészülékek (audio-, video-), telefonkészülékek, televíziós készülékek, televíziós készülékek előre fizető mechanizmusai, időregisztráló készülékek, távadók, transzmitterek (távközlés), processzorok (központi adatfeldolgozó egységek);

– 36. osztály: ingatlanügyletek, balesetbiztosítás, faktorálási szolgáltatások, bankügyletek, hitelirodák, követelésbehajtási ügynökségek, pénzügyi elemzések, biztosítások, tulajdon-fenntartásos részletvétel hitelezése, ingatlanok értékbecslése, értékbónok kibocsátása, takarékpénztárak, kölcsönös támogatási alapok szolgáltatásai, tőkekihelyezés, tőkeberuházás, hitelkártya-szolgáltatások, terhelőkártya-szolgáltatások, óvadék, kezesség, pénzváltás, csekkek hitelességének ellenőrzése, utazási csekkek kibocsátása, pénzügyi tanácsadás, biztosítási ügynöki tevékenység, lakásügynökségek, tőzsdeügynöki tevékenység, hitelirodák, értékek letétbe helyezése, széfletét szolgáltatások, takarékpénztárak, pénzügyi értékbecslés (biztosítás, bankügyletek, ingatlan), vagyonkezelés, finanszírozási szolgáltatások, pénzügyi információk nyújtása (biztosítás, bankügyletek, ingatlan), tőkekihelyezési és tőkeberuházási szolgáltatások, pénzalapok elektronikus átutalása, pénzügyi igazgatás, pénzügyi információk nyújtása, lakbérbehajtás, betegségbiztosítás, hajókár-biztosítás, zálogkölcsönzés, bankügyletek, pénzügyi szponzorálás, támogatás, kölcsön (finanszírozás), bankügyletek, életbiztosítások, értékszámlák kezelése, pénzügyi információk online nyújtása, pénzügyi információk interaktív nyújtása informatikai úton, a védjegybejelentésekben megjelölt valamennyi szolgáltatás esetében kizárva a térítés ellenében harmadik személyek által igénybevett, gyógyászati ellátással és gyógyászati technológiákkal kapcsolatos szolgáltatásokat;

– 38. osztály: távközlés, hírügynökségek különösen a bankszektorban, számítógép terminálok közötti összeköttetések, rádióadás, telefon-összeköttetések, táviratok küldése, táviratok továbbítása, televíziós műsorszórás, rádióadás, televízióadás, információszolgáltatás távközlési ügyekben, távközlési berendezések kölcsönzése,

üzenetküldő készülékek bérlete, telefonok kölcsönzése, elektronikus levelezés, e-mail, üzenetek küldése, üzenetek és képek továbbítása számítógépek segítségével, mobiltelefon (celluláris telefon) összeköttetés, műholdas átvitel, információtovábbítás interneten, intraneten és extraneten, interaktív informatikai információtovábbítási szolgáltatások, informatikai adatbankból származó információk továbbítása, hálózatba kötött informatikai rendszerek közötti nemzetközi adattovábbítási szolgáltatások, online információtovábbítás, a védjegybejelentésekben megjelölt valamennyi szolgáltatás esetében kizárva a térítés ellenében harmadik személyek által igénybevett, gyógyászati ellátással és gyógyászati technológiákkal kapcsolatos szolgáltatásokat.

3 2007. január 16-án a felperes a 40/94 rendelet 57–62. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozataival szemben.

4 Az OHIM első fellebbezési tanácsa az R 119/2007-1. sz. ügyben 2007. július 10-én (T-405/07. sz. ügy) és az R 120/2007-1. sz. ügyben 2007. szeptember 10-én (T-406/07. sz. ügy) hozott határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozatok) elutasította a felperes által benyújtott fellebbezést.

5 A megtámadott határozatok alátámasztása érdekében a fellebbezési tanács lényegében azt állította, hogy a jelen ügyben az érintett vásárlóközönséget az angol nyelvet ismerő európai átlagfogyasztók alkotják. A „p@y” és „pay” kifejezések, amelyek jelentése „fizetni”, az internet és az informatika területével hozhatók kapcsolatba, tekintettel arra, hogy az átlagfogyasztó szokásosan az internetes hálózatot és az elektronikus fizetési eszközöket használja a távollevők közötti adásvételek teljesítéséhez (a megtámadott határozatok 15. és 16. pontja). Az internetes hálózatra, az elektronikus kereskedelemre és általánosságban véve az elektronikus hírközlésre történő közvetlen és az említett fogyasztó által azonnal észlelhető utalást erősíti a P@YWEB CARD megjelölésben szereplő „@” tipográfiai karakter (a T-405/07. sz. ügyben szereplő megtámadott határozat 15. és 16. pontja). A „web” kifejezést illetően a fellebbezési tanács rámutatott, hogy azt az internetes hálózat egészének megjelöléseként közkeletűen alkalmazzák.

A bejelentéssel érintett árukra és szolgáltatásokra tekintettel az érintett vásárlóközönség e kifejezést azonnal az internetre, és általánosságban az informatikai hálózatokra való utalásként értelmezi (a megtámadott határozatok 17. és 18. pontja). A „card” kifejezést illetően a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy annak használata az informatikai, pénzügyi és banki zsargonban széles körben elterjedt. Az átlagfogyasztó azt a hitelkártyákra, illetve általánosságban a chipkártyákra történő közvetlen utalásnak érti, és nem az említett áruk és szolgáltatások kereskedelmi eredetének megjelöléseként (a megtámadott határozatok 19. és 20. pontja). Következésképpen a bejelentett védjegyeket alkotó elemek mindegyikének hiányzik a megkülönböztető képessége az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában (a megtámadott határozatok 21. pontja).

6 Ezenfelül a szóban forgó három kifejezés egyetlen egységben való kombinációja szerkezetében nem önkényes vagy szokatlan, és nem módosítja azoknak az átlagos vásárlóközönség általi észlelését vagy értelmezését. A „p@yweb card” és „payweb card” kombinációk ugyanis azt mutatják, hogy az őket alkotó három kifejezés jelentése pontosan megegyezik ugyanezen – össze nem kapcsolt – szavak értelmével (a megtámadott határozatok 22–24. pontja). Ily módon az érintett vásárlóközönség szempontjából a fenti kombinációk szerkezete nem mutat olyan érzékelhető eltérést a köznyelvi szóhasználattól, amely jelezhetné kereskedelmi származásukat (a megtámadott határozatok 25. pontja).

7 A szóban forgó megjelölések három elemének jelentését illetően a fellebbezési tanács rámutatott, hogy az – internetes és elektronikai technológiákkal napi kapcsolatban álló – átlagos fogyasztónak azonnal észre kell vennie egyrészről az említett technológiák és a hozzájuk kapcsolódó áruk és szolgáltatások, másrészről pedig a „pay” vagy „p@y”, „web” és „card” kifejezések közötti kapcsolatot, mely utóbbiakat az informatikai és elektronikus kereskedelemhez kapcsolódó zsargonban általánosan használják (a megtámadott határozatok 27. pontja). E három – a szóban forgó árukhoz és szolgáltatásokhoz kapcsolódó – elem kombinációját tehát az érintett vásárlóközönség úgy fogja fel, mint amely olyan kártyát jelöl, amely internetes hálózat, vagy általánosabban új elektronikus információs és hírközlési technikák közvetítésével vásárlások teljesítését teszi lehetővé (a megtámadott határozatok 28. pontja).

8 A fentiek alapján a bejelentett védjegyek fő célja a fogyasztó arra való ösztönzése, hogy vásárolja meg és használja a szóban forgó árukat és szolgáltatásokat annak érdekében, hogy a kártya segítségével online fizetéseket teljesíthessen. Mindez a Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó következő árukat érinti: fényképészeti, mozgóképi, jelző-, ellenőrző (felügyeleti) berendezések és felszerelések, hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek, hanglemezek, elektronikus határidőnaplók, automata áruelosztó-berendezések, videokazetták, bankjegykiadó automaták (ATM), jegyautomaták, bankszámlakimutatás-kiadó automaták, bankszámlakivonat-kiadó automaták, filmkamerák, videokamerák, videokazetták, CD-ROM-ok, vonalkód leolvasók, kompakt lemezek (audio-video), CD-ROM (kompakt) lemezek, hamispénz-vizsgálóberendezések, hajlékony (floppy) lemezek, optikai adathordozók, videoképernyők, adatfeldolgozó készülékek, belső, fedélzeti távbeszélő készülék, interfészek (informatikai), olvasóegységek (informatikai), szoftverek (rögzített), monitorok (számítógépprogramok), számítógépek, számítógépperifériák, számítógépprogramok (rögzített), operációs rendszerek számítógépekhez (rögzített), rádiótelefon készülékek, vevőkészülékek (audio-, video-), telefonkészülékek, televíziós készülékek, időregisztráló készülékek, távadók, transzmitterek (távközlés), processzorok (központi adatfeldolgozó egységek. A fenti termékek mindegyikének különös és szükséges célja azon hírközlési, banki és pénzügyi szolgáltatások megvalósításának biztosítása, amelyek nélkülözhetetlenek az online fizetési műveletek végrehajtásához (a megtámadott határozatok 30. és 31. pontja).

9 Ezenkívül a bejelentett védjegyek – egészükben vizsgálva – az ugyanazon osztályba tartozó „memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, személyazonosító memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, fizetésre szolgáló memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, hitelkártyák vagy terhelőkártyák, mágneses adathordozók, televíziós készülékek előre fizető mechanizmusai”, fajtájának és céljának megjelölésére is szolgálhatnak. A fellebbezési tanács szerint ezen áruk olyan chipkártyák, amelyek az internetes hálózaton történő fizetés eszközeként használhatóak. Ráadásul ezen áruk különös feladata a felperes által kínált azon online hírközlési és adattovábbítási szolgáltatások létrehozásának biztosítása, amelyek nélkülözhetetlenek a távollevők közötti műveletek végrehajtásához. Ily módon az érintett vásárlóközönség szempontjából a bejelentett védjegyek és a fenti áruk között közvetlen és konkrét kapcsolat áll fenn (a megtámadott határozatok 32. és 33. pontja).

10 A bejelentett védjegyeknek a Nizzai Megállapodás értelmében vett 36. és 38. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában érvényesülő tisztán tájékoztató és reklámozó jellege akadályozza, hogy azokat az érintett vásárlóközönség az említett szolgáltatások kereskedelmi származásának jelzéseként érzékelje. Az említett védjegyek mindegyikének fő vagy járulékos tárgyai az elektronikus hírközlési szolgáltatások, beleértve az internetes hálózaton nyújtott szolgáltatásokat, valamint a banki, a pénzügyi és a biztosítási ágazatba tartozó online szolgáltatásokat (a megtámadott határozatok 34. pontja). A 36. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően a fellebbezési tanács megállapította, hogy a bejelentett védjegyek egyértelmű informatív üzenetet hordoznak, azaz a szóban forgó szolgáltatásokhoz kapcsolódó információk és műveletek az Internethez kapcsolt fizetési kártya vagy általánosságban valamely informatikai hálózat rendelkezésre bocsátásásnak köszönhetően távollevők között is megszerezhetők és megvalósíthatók. Ezenkívül, mivel a 38. osztályba tartozó szolgáltatások elektronikus információk továbbítási eljárásaira vonatkoznak, közvetlen kapcsolatban állnak az internetes hálózat működésével és használatával, továbbá általánosabban az új információs technológiákkal (a megtámadott határozatok 35. és 36. pontja).

11 A fentiekből következik, hogy a bejelentett védjegyeket egészüket tekintve elsősorban a szóban forgó olyan áruk és szolgáltatások kereskedelmi megjelenítéseként érzékelik, amelyeknek fő vagy akár kizárólagos funkciója annak jelzése az érintett fogyasztó számára, hogy olyan áruval vagy szolgáltatással került szembe, amely lehetővé teszi, hogy kártya segítségével online fizetési műveleteket teljesítsen (a megtámadott határozatok 37. pontja).

12 A fellebbezési tanács a fentiekből arra következtetett, hogy az elbíráló helyesen vélte úgy, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő kizáró ok miatt a bejelentett védjegyek nem lajstromozhatók. Úgy találta, hogy az említett körülmények között nem lehetett az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának esetleges alkalmazásáról határozni (a megtámadott határozatok 39. és 40. pontja).

**A felek kérelmei**

13 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatokat;

– lajstromozza a bejelentett védjegyet a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 36. és 38. osztályba tartozó valamennyi áru és szolgáltatás vonatkozásában.

14 A tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság kérdésére a felperes pontosította, hogy kizárólag a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését kéri, és visszavonja második kereseti kérelmét, amit a tárgyalás jegyzőkönyvében feltüntettek.

15 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

**A jogkérdésről**

1. *A felek érvei*

16 A felperes a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésén alapuló egyetlen jogalapra hivatkozik.

17 Először a felperes lényegében azt állítja, hogy a „pay” vagy „p@y”szavak a „fizetni” igére utalnak, és semmilyen kapcsolatot nem mutatnak az internet és az informatika területével. Ezenkívül a P@YWEB CARD megjelölés esetében a „p@y” elem a kukac karakter jelenléte miatt szokatlan és meglepő.

18 Másodszor a „web” szót illetően a felperes arra hivatkozik, hogy az angolul beszélő vásárlóközönség e kifejezést főként úgy értelmezi, hogy az hálót, hálók rendszerét vagy gubancot jelent, és analógia útján minden olyan összetett hálózatot vagy több részből álló egységet, amely kapcsolatokat és elágazásokat foglal magában, nem pedig az internetre vagy az informatikai hálózatokra való közvetlen utalásként. A „web” szó az internettel és más hírközlési hálózatokkal csak a „world wide web” kifejezés rövidítéseként hozható összefüggésbe, amelyet ilyen esetben mindig megelőz az „a” határozott névelő.

19 Harmadszor a felperes arra hivatkozik, hogy a „card” szó elsősorban papír- vagy kartondarabot jelent, és azt a fogyasztó nem az informatikai, banki vagy pénzügyi területre történő utalásként érti.

20 Negyedszer rátérve a „payweb” vagy a „p@yweb” szokatlan összetételekre, amelyek két eleme nem ugyanazon területhez tartozik, és különböző fogalmakat idéznek fel, a felperes azt állítja, hogy ezen összetételnek nincs közvetlen, határozott, illetve az érintett áruk és szolgáltatások angolul beszélő fogyasztója által azonnal felismerhető jelentése, ezért tehát megkülönböztető képességgel rendelkezik. Ugyanez a megállapítás érvényes a „pay” vagy „p@y”, a „web” és a „card” elemeket tartalmazó összetétel egészére, amely alaposabb elemzést igényel, és nem felel meg az angol szintaktikai szabályoknak.

21 Következésképpen a bejelentett védjegyek az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában „pay” vagy „p@y”, a „web” és a „card” elemek szokatlan és különös társításából származó önkényes összetételek, valamint nem rendelkeznek egyértelműen és azonnal felismerhető jelentéssel. A fellebbezési tanács ugyanis olyan összetett érvelés folytán vonhatta le következtetését, amelyhez az ésszerűen figyelmes átlagos fogyasztó nem folyamodna. Figyelembe véve, hogy az érintett vásárlóközönség számára nem rendelkeznek közvetlen, határozott és azonnali jelentéssel, a bejelentett védjegyek nem tekinthetők leíró jellegűnek az érintett áruk és szolgáltatások vagy azon valamely jellemzője tekintetében, és azok vonatkozásában megkülönböztető képességgel rendelkeznek.

22 A Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó, a fenti 8. pontban említett árukat illetően a felperes – mint egyértelműen téveset – cáfolja a fellebbezési tanács azon állítását, amely szerint ezen áruk közül valamennyinek sajátos és szükséges funkciója lenne az online fizetési műveletek megvalósításához elengedhetetlen hírközlési szolgáltatások, valamint banki és pénzügyi szolgáltatások végrehajtásának biztosítása. Ezen áruk vonatkozásában a bejelentett védjegyeket az érintett vásárlóközönség nem kereskedelmi származásuk jelzéseként érzékeli. Csak az ésszerűen figyelmes fogyasztó által el nem végzett összetett érveléssel juthatott a fellebbezési tanács arra

a következtetésre, hogy a bejelentett védjegyek az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel.

23 A 9. osztályba tartozó, a fenti 9. pontban említett többi árut illetően a felperes – legfőképpen a fenti 21. és 22. pontban kifejtett okokból – úgy véli, hogy a fellebbezési tanács megállapítása szintén egyértelműen téves. Végül a felperes hasonló okokból azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak a Nizzai Megállapodás szerinti 36. és 38. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó megállapítása szintén egyértelműen téves.

24 A fenti megállapításokra tekintettel a felperes arra a következtetésre jut, hogy a bejelentett védjegyek valamennyi érintett áru és szolgáltatás vonatkozásában megkülönböztető képességgel rendelkeznek, és nem leíró jellegűek.

25 Az OHIM elsősorban azért kéri a kereset elutasítását, mert a bejelentett védjegyek globálisan nézve egyrészt interneten végrehajtott elektronikus tranzakciókhoz használt fizetési kártyaként, másrészt pedig az internethez való fizetett hozzáférést lehetővé tevő kártyaként foghatók fel.

26 A fenti két jelentés közül az első kapcsán az OHIM kimondja, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD megjelölés közvetlenül leírja a mágneses vagy mikroprocesszort tartalmazó fizetési-, hitel- vagy debitkártyák, a memóriakártyák és mikroprocesszort tartalmazó kártyák, továbbá a Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó mágneskártyák jellegét, illetve célját, amennyiben azok fizetési kártyaként használhatóak. Ugyanezen érvelés alkalmazandó a 36. osztályba tartozó hitelkártya- és debit-

kártya-szolgáltatásokra, és általánosabban a védjegybejelentésekben megjelölt, ingatlanokkal és pénzügyekkel kapcsolatos szolgáltatásokra, amelyek tárgya többek között valamely pénzösszeg átutalása. E jelentés a 9. osztályba tartozó informatikai áruk, valamint a 38. osztályba tartozó hírközlési szolgáltatások összességének funkcióját is leírja, amelyek az internetes fizetés informatikai rendszerének szükséges tartozékai.

27 A fenti második jelentést illetően az OHIM azt állítja, hogy az a 9. osztályba tartozó mágneskártyák vagy mikroprocesszort tartalmazó azonosítókártyák jellegét és funkcióját írja le, mivel ezen áruk lehetővé teszik valamely internethasználó azonosítását az interneten cserélt információk és végrehajtott tranzakciók titkosságának biztosítása érdekében. Ugyanez érvényes az ugyanazon osztályba tartozó mágneses adathordozók és optikai adathordozók esetében, amennyiben ezen eszközök kártya formáját ölthetik, és lehetővé tehetik az internethez való fizetett hozzáférést. E jelentés a 38. osztályba tartozó hírközlési szolgáltatások funkcióját is leírja.

28 A bejelentett védjegyek valamennyi fent említett szolgáltatás – amelyekben közös lehet információk interneten keresztül történő (fizetett) fogadása és továbbítása – egyik funkcióját írják le. Mindez a rádióadást, a televíziós műsorszórást, a mobiltelefon (celluláris telefon) összeköttetést, a műholdas átvitelt és a telefonos szolgáltatásokat érinti, mivel ismeretes, hogy az internet rádió- és televízióadások, valamint telefonközlések vételét is lehetővé teszi.

29 Ennek megfelelően az OHIM szerint a bejelentett védjegyek inkább a szóban forgó áruk és szolgáltatások jellege, rendeltetése és/vagy működési módja megjelöléseként, mint kereskedelmi származásukra történő utalásként értelmezhetőek. Elemeik egyike sem teszi lehetővé az érintett vásárlóközönség számára, hogy azokat – az említett árukra és szolgáltatásokra vonatkozó megkülönböztető megjelölésként – könnyen és azonnal megjegyezze.

2. *Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

*A releváns jogszabályi alapok és ítélkezési gyakorlat felidézése*

30 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha „nem alkalmas a megkülönböztetésre”.

31 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja mögött meghúzódó közérdek fogalma nyilvánvalóan összemosódik a védjegy azon alapvető funkciójával, amely biztosítja a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára a védjeggyel jelölt áru vagy szolgáltatás származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve számára, hogy összetévesztés veszélye nélkül meg tudja különböztetni azokat a máshonnan származó áruktól vagy szolgáltatásoktól (lásd ebben az értelemben a C-304/06. sz., Eurohypo kontra OHIM ügyben 2008. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-3297. o.] 56. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

32 Ily módon a fent említett rendelkezés értelmében az a védjegy rendelkezik megkülönböztető képességgel, amely alkalmas arra, hogy a védjegybejelentéssel érintett árut vagy szolgáltatást valamely meghatározott vállalkozástól származóként azonosítsa, és azt megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól (a C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5089. o.] 34. pontja). E vonatkozásban nem szükséges, hogy a védjegy pontos információt közöljön az áru gyártójának vagy a szolgáltatás nyújtójának kilétéről. Elegendő, ha a védjegy lehetővé teszi az érintett vásárlóközönség számára, hogy az általa megjelölt árut vagy a szolgáltatást megkülönböztesse a más kereskedelmi származással rendelkezőktől, és arra a következtetésre jusson, hogy az általa megjelölt valamennyi árut és szolgáltatást e védjegy jogosultjának ellenőrzése mellett gyártották, forgalmazták vagy nyújtották, akinek a minőségükért való felelősség tulajdonítható (lásd a Törvényszék T-387/06–T-390/06. sz., Inter-IKEA kontra OHIM [rakodólap ábrázolása] egyesített ügyekben 2008. október 10-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 27. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

33 Ezzel szemben az említett rendelkezés értelmében nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel azok a megjelölések, amelyek nem teszik lehetővé az érintett vásárlóközönség számára, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások későbbi megszerzése vagy igénybevétele során a korábbi pozitív vásárlási tapasztalatot megismételjék, vagy a negatív tapasztalatot elkerüljék. Ilyen eset áll elő különösen azon megjelölések esetében, amelyeket általánosan használnak az érintett áruk vagy szolgáltatások értékesítése érdekében. E megjelöléseket ugyanis alkalmatlannak tekintik a védjegy alapvető rendeltetésének betöltésére, azaz a szóban forgó áru vagy a szolgáltatás eredetének azonosítására (lásd ebben az értelemben a Törvényszéknek a T-341/06. sz., Compagnie générale de diététique kontra OHIM [GARUM] ügyben 2008. március 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

34 Végül a védjegy megkülönböztető képességét egyrészt a bejelentéssel érintett árukra és szolgáltatásokra való tekintettel, másrészt az érintett, szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő vásárlóközönség észlelése szempontjából kell értékelni (a fenti 32. pontban hivatkozott „rakodólap ábrázolása”-ügyben hozott ítélet 28. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

*A bejelentett védjegyeknek az érintett vásárlóközönség általi észlelése*

Általános kérdések

35 Először is az érintett vásárlóközönség meghatározását illetően meg kell állapítani, hogy a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 36. és 38. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások, amelyek vonatkozásában a jelen ügyben a lajstromozást kérik, különösen az elektronikával, az informatikával hírközlési és adatcseréhez használt hálózatok használatával, elektronikai, informatikai és hírközlési berendezésekkel és eszközökkel, valamint a pénzügyi, banki, biztosítási és ingatlanügyi ágazatba tartozó kereskedelmi ügyletekkel kapcsolatosak, amelyekre valamennyi európai átlagfogyasztó keresletet támaszt.

Tekintettel arra, hogy a bejelentett védjegyek három angol nyelvű szóból állnak, és e nyelv használata gyakori a pénzügyi, banki, elektronikai és informatikai területen, amelyekkel a fent említett osztályok kapcsolatosak, a fellebbezési tanács helyesen vette alapul az angol nyelvű vagy az angol nyelvet alapszinten ismerő átlagos fogyasztókat, akik mindenesetre az európai érintett vásárlóközönség jelentős részét teszik ki.

36 Ezt követően meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács helyesen elemezte-e a bejelentett védjegyek három – külön-külön és együttesen vizsgált – elemének jelentését az érintett vásárlóközönség szempontjából, amikor arra a következtetésre jutott, hogy nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel a kért lajstromozással érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

37 Ahogyan azt az ítélkezési gyakorlat is pontosította, az összetett szóból álló védjegyek esetében a megjelölés releváns jelentését valamennyi, nem pedig egyetlen alkotóeleme alapján kell tekintetbe venni (a Törvényszék T-28/06. sz., RheinfelsQuellen H. Hövelmann kontra OHIM [VOM URSPRUNG HER VOLLKOMMEN] ügyben 2007. november 6-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-4413. o.] 32. pontja). Az ilyen összetett védjegyeket illetően azok megkülönböztető képességének értékelése nem korlátozódhat az azt alkotó szavak vagy alkotóelemek külön-külön végzett elemzésére, hanem annak minden esetben azon kell alapulnia, hogy az érintett vásárlóközönség hogyan fogja fel az említett védjegyet, és nem azon a vélelmen, hogy az önmagukban megkülönböztetésre alkalmatlan alkotóelemek összekapcsolása sem eredményezhet megkülönböztető képességet. Ugyanis önmagában az a körülmény, hogy ezen alkotóelemek mindegyike, külön-külön vizsgálva, alkalmatlan a megkülönböztetésre, nem zárja ki azt, hogy azok összekapcsolása viszont már megkülönböztető képességet eredményezhet (a fenti 31. pontban hivatkozott Eurohypo kontra OHIM ügyben hozott ítélet 41. pontja). Másképpen fogalmazva, annak megítélésekor, hogy valamely védjegy rendelkezik-e megkülönböztető képességgel, vagy sem, az általa keltett összbenyomást kell figyelembe venni, ami azonban nem jelenti azt, hogy ezen összbenyomás értékelése során először ne lehetne sorjában megvizsgálni a védjegy megjelenítésére használt egyes elemeket (a C-238/06. P. sz., Develey kontra OHIM ügyben 2007. október 25-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-9375. o.] 82. pontja).

38 A bejelentett védjegyeket tehát nem csupán az azokat alkotó elemekre és az alkotóelemek közötti kapcsolatokra tekintettel, hanem egészükben véve is elemezni kell.

A bejelentett védjegyeket alkotó három elem és az alkotóelemek közötti kapcsolatok

39 A „pay”, illetve a „p@y” angol nyelvű szavakat illetően a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy azok jelentése „fizetni”, ahol az „a” betű helyett a „@” tipográfiai jel – amely csupán egy dőlten szedett, körvonallal körbevett kisbetűs „a”betű – használata nem befolyásolja számottevően az említett szónak az átlagos fogyasztó általi fenti értelmezését. Az OHIM állításának megfelelően azon körülmény, hogy az angol nyelvben e szót elsősorban igeként használják, nem akadálya főnévként történő használatának például a „payTV” vagy „payphone” összetett szavakban. Következésképpen meg kell állapítani, hogy az átlagos fogyasztó szempontjából a „pay”, illetve a „p@y” szónak erős pénzügyi és banki konnotációja van.

40 A felperes szintén helytelenül vitatja az egyrészről a „pay”, illetve a „p@y” szó, másrészről pedig az informatika területe és az internet között fennálló kapcsolatot. A T-405/07. sz. ügyben bejelentett védjegy esetében a fenti kapcsolat abból az egyetlen körülményből következik, hogy a „p@y” szó tartalmaz egy kukacjelet, amely önmagában felidézi az internetet és különösen az elektronikus leveleket, azaz az internetes hálózaton váltott elektronikus üzeneteket.

41 Ezenkívül a bejelentett védjegyek kombinálják a „pay”, illetve a „p@y” szót a „web” és a „card” szavakkal, és a „pay”, ahol a „p@y” szó és a „web” szó közötti kapcsolat különösen szoros azáltal, hogy egyetlen szóvá olvadnak össze. Következésképpen, figyelembe véve a „web” szó informatikai konnotációját (lásd az alábbi 42. pontot), a fellebbezési tanács helyesen vonta le a megtámadott határozatok 16. pontjában azt a következtetést, hogy az érintett vásárlóközönség a „pay”, illetve a „p@y” szót azonnal úgy érzékeli, mint amely az internethez és az elektronikus fizetési tevékenységhez kapcsolódik, különösen távollévők közötti adásvétel vagy valamely távközlési hálózathoz való fizetős hozzáférés esetén.

42 A „web” szót illetően el kell utasítani a felperes azon állítását, amely szerint e szó jelentése legfőképpen „szövet”, „szövetek hálózata” vagy „összegubancolódás”, és nem kapcsolódik a megfelelő mértékben az informatika területéhez vagy az internethez. Napjainkban a „web” szó az informatika angol szókincséhez tartozik, és az internetre utal, amely közismert és széles körben használt, világméretű elektronikai és informatikai infrastruktúrát képez. Ezt megerősíti a doménnevek esetében használt „www” rövidítés, amely a „world wide web” rokon értelmű kifejezést jelöli, vagy pedig az olyan kifejezések mint például a „surf the web”, amelyek az internetes hálózaton végzett navigációs műveleteket jellemzik. Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozatok 17. és 18. pontjában, hogy a „web” szót az átlagos fogyasztó azonnal az internetre, illetve általánosabban az informatikai hálózatokra történő közvetlen hivatkozásként értelmezi.

43 A „card” szóval kapcsolatban a fellebbezési tanács jogosan vonta le azt a következtetést, hogy az angol beszélt nyelvben e szó nagyon gyakran hitelkártyákra, debitkártyákra vagy általánosságban bankkártyákra utal, a chipkártyákat is beleértve (a megtámadott határozatok 19. és 20. pontja). E pénzügyi és banki konnotációt nem cáfolja az a körülmény, hogy a főbb általános angol szótárak e szót papír- vagy kartondarab megnevezéseként is meghatározzák. A jelen esetben a fenti konnotáció a „card” szó és a „pay”, illetve a „p@y” szó összekapcsolására tekintettel különösen felerősödik még abban az esetben is, ha a bejelentett védjegyekben e szavakat szóköz választja el.

44 Egyébiránt nem fogadható el a felperes azon állítása, amely szerint nincs kapcsolat a „card” szó és az informatika területe vagy az internet között. Ugyanis különösen az a tény, hogy kártya segítségével, nyilvános vagy magán terminálon keresztül – adott esetben ellenérték fejében – hozzá lehet férni valamely távközlési hálózathoz, és ott kereskedelmi vagy pénzügyi ügyleteket lehet végrehajtani, vagy az a körülmény, hogy hitelkártya segítségével online lehet árukat vagy szolgáltatásokat vásárolni, az európai átlagfogyasztó számára széles körben elterjedt jelenséggé váltak (lásd ebben az értelmében a Törvényszék T-325/07. sz., CFCMCEE kontra OHIM [SURFCARD] ügyben 2008. november 25-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 56. és 67. pontját).

45 Következésképpen, figyelembe véve a „pay”, illetve a „p@y” szó jelentését (fizetni) és azoknak egyrészt a velük összekapcsolt „web” szóval, másrészt pedig a „card” szóval fennálló szoros kapcsolatát, mely utóbbi különösen bankkártyát, hitelkártyát vagy terhelőkártyát jelent, a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó e három különböző elemet szükségszerűen – alaposabb vizsgálódás nélkül – társítja úgy a szélesebb értelemben vett pénzügyi és banki ágazathoz, mint az informatika és az internet területéhez.

A bejelentett védjegyek átfogó értékeléséről

46 Rá kell mutatni, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések egy főnévből (card) és két melléknévből (pay vagy p@y és web) állnak. A főnevet szóköz választja el a két melléknévtől, amelyek egyetlen szóban kapcsolódnak össze. Ahogyan azt a fellebbezési tanácsa a megtámadott határozatok 24. pontjában megállapította, ezen összetétel szerkezete nem szokatlan jellegű, és teljesen megfelel az angol nyelv lexikális és szintaktikai szabályainak az olyan neologizmusokhoz hasonlóan mint a „payphone” vagy a „payTV”, amelyeket különösen a Nizzai Megállapodás 9., 36. és 38. osztálya által érintett informatika, elektronika, tömegkommunikáció és távközlés területén használnak (lásd ebben az értelemben analógia útján a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 53. pontját).

47 E vonatkozásban hozzá kell tenni, hogy a „p@yweb” és a „payweb” szóösszetételek – amelyek egyaránt jelölhetnek fizetős elektronikus vagy informatikai infrastruktúrát, valamint az ezen összefüggésben nyújtott fizetős szolgáltatásokat – nem alkalmasak arra, hogy a bejelentett védjegyekről szokatlan vagy önkényes benyomást keltsenek az átlagfogyasztóban. Mindez annál is inkább igaz, hogy e szóösszetételeket a „card” szó egészíti ki, amely az említett infrastruktúra keretében vagy az említett szolgáltatások megvásárlása céljából használandó fizetőeszközt jelöli (lásd a fenti 43. és 45. pontot).

48 A fenti megfontolásokból következik, hogy a fellebbezési tanács jogosan állapította meg a megtámadott határozatok 24. pontjában, hogy a „p@yweb card” és a „payweb card” szóösszetételek jelentése nem különbözik az ugyanezen – össze nem kapcsolt – szavakból álló kifejezés jelentésétől, és hogy ezért e szóösszetételek önmagukban nem szokatlanok vagy önkényesek.

49 A felperes által a T-405/07. sz. ügyben előterjesztett keresete alátámasztására felhozott azon érvet is el kell utasítani, amely szerint a P@YWEB CARD szóvédjegy azért rendelkezik megkülönböztető képességgel, mert az „a” betűt az „@” tipográfiai jellel helyettesítették, mely utóbbi szokatlan és meglepő az átlagfogyasztó számára. Fogalmi szempontból a kukac e védjegynek nem olyan fantáziaeleme, amely érzékelhető eltérést jelentene az érintett vásárlóközönség szokásos nyelvhasználatában alkalmazott terminológiához, azaz a „pay” szóhoz képest. Az internet és az informatikai összefüggésében ugyanis – amely különösen a kapcsolódó „web” szó jelenléte miatt merül fel – az átlagos fogyasztó nem fordít különösebb figyelmet a @ karakterre, amelynek formai megjelenése csupán az „a” betű stilizált változata (lásd a fenti 39. pontot). A felperes egyébiránt elismerte, hogy a „p@y” szó hasonló lehet a „pay” szóhoz, amelynek jelentése „fizetni”.

50 A fenti megfontolások összességére tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanácsa joggal ítélhette meg úgy, hogy az angol nyelvet beszélő releváns vásárlóközönség – mind részleteiben, mind összességükben – azonnal úgy érti a szóban forgó megjelöléseket, mint olyan kártyákat, amelyek lehetővé teszik térítés ellenében az internethez hasonló informatikai vagy elektronikus hírközlési hálózathoz való hozzáférést, vagy az ilyen hálózat közvetítésével végzett kereskedelmi ügyletek keretében teljesített elektronikus fizetést.

51 A bejelentett védjegyeknek az érintett vásárlóközönség általi ilyen érzékelésére tekintettel meg kell vizsgálni, hogy az említett védjegyek rendelkeznek-e a szükséges megkülönböztető képességgel a Nizzai Megállapodás 9., 36. és 38. osztályába tartozó különböző érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában.

*A bejelentett védjegyeknek az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában fennálló megkülönböztető képességéről*

Előzetes észrevételek

52 Előzetesen különösen arra kell emlékeztetni, hogy az érintett áruk és szolgáltatások értékesítése érdekében rendszerint használt megjelölések nem rendelkeznek a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel, mivel alkalmatlannak tekintik őket a védjegy alapvető funkciójának betöltésére, amely az áru vagy szolgáltatás kereskedelmi származásának azonosítása annak érdekében, hogy ily módon lehetővé tegye az adott védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás vásárlója számára, hogy egy későbbi vásárlás alkalmával pozitív tapasztalat esetén ugyanazt válassza, míg mást válasszon, amennyiben a tapasztalat negatív (lásd a fenti 32. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

53 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az egyrészről a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD megjelölések, másrészről pedig az érintett áruk és szolgáltatások között fennálló kapcsolat jellegét illetően a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 30–37. pontjában lényegében megállapította, hogy az átlagfogyasztó a bejelentett védjegyeket főképpen az említett áruk és szolgáltatások reklámjellegű kereskedelmi bemutatásaként érzékeli, amely nem teszi lehetővé számára azok kereskedelmi származásának azonosítását. Márpedig meg kell állapítani, hogy a Nizzai Megállapodás szerinti 9., 36. és 38. osztályba tartozó, szóban forgó áruk és szolgáltatások nagyon eltérőek, és különböző áru- vagy szolgáltatáscsoportokba tartoznak.

54 E vonatkozásban a nemzeti hatóságoknak a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 3. cikkében szereplő kizáró okok alkalmazásával kapcsolatos indokolási kötelezettsége terjedelmére vonatkozó bírósági ítélkezési gyakorlatból – amely a jelen ügyre analógia útján

alkalmazható, tekintettel arra, hogy az említett rendelkezés normatív tartalma lényegében megegyezik a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének tartalmával (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-128/07. sz., SUEZ kontra OHIM ügyben 2008. március 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 33. pontját; a T-181/07. sz., Eurocopter kontra OHIM ügyben 2008. április 2-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 42. pontját, valamint a fenti 37. pontban hivatkozott Develey kontra OHIM ügyben hozott ítéletének 91. és 92. pontját) – következik, hogy egyrészt a kizáró okok vizsgálatának a védjegybejelentésben szereplő valamennyi árura és szolgáltatásra vonatkoznia kell, másrészt hogy az illetékes hatóságnak a védjegy lajstromozását megtagadó bejelentést elutasító határozatát főszabály szerint valamennyi említett áru vagy szolgáltatás vonatkozásában meg kell indokolnia. A Bíróság azt is pontosította, hogy ezen indokolási kötelezettség abból a lényeges követelményből is ered, hogy valamely hatóságnak a közösségi jog által biztosított jogban való részesítést elutasító valamennyi határozata bírói felülvizsgálat tárgya lehessen, amely felülvizsgálatnak biztosítania kell az adott jog hatékony védelmét, és ebből adódóan az indokolás jogszerűségére kell irányulnia. Ha azonban valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra ugyanaz a kizáró ok vonatkozik, az illetékes hatóságnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozóan átfogó indokolást adnia (a C-239/05. sz. VBA Management, Training en Consultancy ügyben 2007. február 15-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-1455. o.] 34–37. pontja).

55 Mindemellett az OHIM azon lehetősége, hogy átfogó indokolást adjon valamely feltétlen kizáró oknak valamely áru- vagy szolgáltatáskategória, illetve -csoport esetében történő alkalmazásáról, nem hiúsíthatja meg az EK 253. cikk és a 40/94 rendelet 73. cikkének első mondata szerinti indokolási kötelezettség által követett célt, amely abban áll, hogy a közösségi védjegy lajstromozását megtagadó határozatot hatékony bírói ellenőrzésnek kell alávetni (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-111/06. sz., Wesergold Getränkeindustrie kontra OHIM – Lidl Stiftung [VITAL FIT] ügyben 2007. november 21-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 62. pontját). Következésképpen meg kell követelni, hogy ezek az áruk és szolgáltatások egymással olyan kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutassanak, hogy kellőképpen homogén áru- vagy szolgáltatáscsoportot alkossanak ahhoz, hogy az az OHIM számára lehetővé tegye az átfogó indokolást (lásd ebben az értelemben analógia útján a Törvényszék T-392/04. sz., Gagliardi kontra OHIM – Norma Lebensmittelfilialbetrieb [MANŪ MANU MANU] ügyben 2006. december 14-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 91. és 92. pontját). Márpedig önmagában az a tény, hogy az érintett áruk és szolgáltatások a Nizzai Megállapodás szerinti ugyanazon osztályba tartoznak, ehhez nem elegendő, mivel ezek az osztályok gyakran az áruk és a szolgáltatások olyan széles skáláját ölelik fel, hogy azok nem szükségszerűen mutatnak egymással ilyen kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot.

56 Egyébiránt az indokolás hiánya vagy elégtelensége – amely az EK 253. cikk értelmében vett alapvető alakszerűségek megsértését jelenti – közrendi jogalapnak minősül, amelyre a közösségi bíróság hivatalból köteles hivatkozni (lásd a Törvényszék T-389/03. sz., Dainichiseika Colour & Chemicals Mfg. kontra OHIM – Pelikan [pelikán ábrázolása] ügyben 2008. április 17-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 85. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

57 A fenti alapelvekre tekintettel kell ellenőrizni, hogy a fellebbezési tanács a szükséges mértékben megvizsgálta-e és megindokolta-e a bejelentett védjegyek megkülönböztető képességének hiányát az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában. Figyelembe véve ugyanis azt a körülményt, hogy főszabály szerint a megkülönböztető képesség minimális foka is elegendő ahhoz, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt kizáró ok ne legyen alkalmazható (a Törvényszék T-441/05. sz., IVG Immobilien kontra OHIM (I) ügyben 2007. június 13-án hozott ítéletének [EBHT 2007., II-1937. o.] 42. pontja), még nagyobb jelentősége van annak, hogy az OHIM valamennyi említett áru és szolgáltatás vonatkozásában tiszteletben tartsa ezen indokolási kötelezettséget.

58 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatok 32. és 33. pontjában a fellebbezési tanács a Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó „memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, személyazonosító memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, fizetésre szolgáló memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, hitelkártyák vagy terhelőkártyák, mágneses adathordozók, televíziós készülékek előre fizető mechanizmusai” elnevezésű áruk vonatkozásában lényegében megállapította, hogy a bejelentett védjegyek egészükben vizsgálva mind fajtát, mind célt jelölhetnek, mivel az említett áruk „chipkártyának” minősülnek. Ezenfelül a fellebbezési tanács szerint az átlagfogyasztó szempontjából az a körülmény, hogy ezen áruk az internetes hálózaton történő fizetéshez kapcsolódnak, ezen áruk egyik tulajdonsága vagy akár jellemzője, amelyeknek különös és szükséges funkciója online távközlési

és adattovábbítási szolgáltatások teljesítésének és távollévők közötti adásvételi ügyletek létrehozásának biztosítása.

59 E vonatkozásban először is rá kell mutatni, hogy amennyiben ezen áruk – (digitális) adatleolvasó és -feldolgozó eszköz segítségével információk rögzítésére és továbbítására alkalmas – mágnescsíkkal, mikroprocesszorral vagy chippel ellátott kártya formáját öltik, amit a „mágneses adathordozók" esetében nem bizonyítottak (lásd az alábbi 63–65. pontot), az említett áruk hasonló vagy akár azonos tulajdonságaik és funkcióik miatt homogén árucsoportot alkotnak. Egyrészről ugyanis lehetővé teszik a rajtuk rögzített információknak és adatoknak valamely távközlési rendszeren – például az interneten, kábeles vagy műholdas hálózaton – történő továbbítását valamely szolgáltatásnyújtó, különösen internetszolgáltató, távközlési szolgáltatást vagy televíziós szolgáltatást nyújtó szolgáltató részére annak lehetővé tétele érdekében, hogy az utóbbi azonosíthassa azok birtokosát és hozzáférési jogát. Másrészről e kártyák lehetővé teszik, hogy birtokosuk – adott esetben ellenérték fejében – hozzáférjen a szóban forgó távközlési rendszerhez egyéb információk és adatok továbbítása, fogadás és rögzítése, valamint bizonyos – távollévők közötti adásvétel során teljesített elektronikus fizetéseket is magában foglaló – online ügyletek teljesítése céljából (lásd ebben az értelemben a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 64. pontját). A fentiek szintén helytállóak „a televíziós készülékek előre fizető mechanizmusai" esetében, amennyiben e mechanizmusok – például a dekóder vagy a kábeles, illetve műholdas hálózaton kínált fizetős televízióműsorok vevőegysége – kártyát (amelyet gyakran „smartcard"-nak neveznek) és olyan elemet tartalmaznak, amely lehetővé teszi e kártya behelyezését az említett hálózathoz való fizetős hozzáférés engedélyezése érdekében.

60 Következésképpen a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 33. pontjában jogosan vonhatta le azt a következtetést, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések közvetlen és konkrét kapcsolatban állnak az említett kártyákkal. Azon egyedüli körülmény, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 32. pontjában ezen árukat „chipkártyának" minősítette, nem érinti a fenti megállapításának megalapozottságát, mivel e kártyák ugyanazon tulajdonságokkal és funkciókkal rendelkezhetnek, mint a mágneskártyák, és gyakran mágnescsíkot is tartalmaznak anélkül, hogy az átlagfogyasztó szükségszerűen képes lenne az egyiket a másiktól,

valamint azok különböző tulajdonságait és funkcióit megkülönböztetni (lásd ebben az értelemben a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 65. pontját).

61 Azon körülmény, hogy a fellebbezési tanács ily módon alapvetően az érintett áruk tulajdonságaira és funkcióira tekintettel értékelte a bejelentett védjegyek megkülönböztető képességét, nem vonhatja kétségbe a fenti következtetést. Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik ugyanis, hogy egyértelmű átfedés van a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában felsorolt feltétlen kizáró okok alkalmazási köre között, ami különösen azt vonja maga után, hogy valamely szóvédjegynek annál fogva, hogy az áruk vagy szolgáltatások tulajdonságai vonatkozásában leíró jellegű, ugyanezen áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában hiányozhat a megkülönböztető képessége anélkül, hogy ez érintené a megkülönböztető képesség e hiányának egyéb lehetséges okait (lásd ebben az értelemben a C-265/00. sz. Campina Melkunie ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1699. o.] 18. és 19. pontját és a fenti 31. pontban hivatkozott Eurohypo kontra OHIM ügyben hozott ítélet 54. és 69. pontját).

62 Következésképpen a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapot el kell utasítani annyiban, amennyiben a Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó „memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, személyazonosító memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, fizetésre szolgáló memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, hitelkártyák vagy terhelőkártyák” és a „televíziós készülékek előre fizető mechanizmusai” elnevezésű árukra vonatkozik.

63 Másodszor a „mágneses adathordozók” elnevezésű árukat illetően emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács egyrészről a megtámadott határozatok 32. pontjában megállapította, hogy azok chipkártyákat is megtestesítenek, másrészről pedig az említett határozat 33. pontjában kimondta, hogy ezen áruk különös és szükséges funkciója olyan távközlési és online információtovábbítási szolgáltatások megvalósításának biztosítása, amelyek nélkülözhetetlenek a távollévők közötti adásvételi ügyletek megvalósításához. Az OHIM beadványaiban hozzátette, hogy ezen áruk kártya formáját ölthetik, és lehetővé tehetik az internethez vagy más távközlési hálózathoz való fizetős hozzáférést.

64 Függetlenül attól a kérdéstől, hogy a fellebbezési tanács megelégedhetett-e az ilyen átfogó indokolással, a bejelentési kérelemben szereplő, a 9. osztályt érintő árujegyzékből – amely a „memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák" és a „mágneses adathordozók" elnevezésű árukat különálló árukként említi – következik, hogy ellenkező bizonyíték hiányában az ilyen eszközök általában nem chipkártyák, és nem szükségszerűen rendelkeznek az ilyen kártyáknak a fenti 59. pontban leírt jellemzőivel és funkcióival. Az OHIM feladata tehát annak bizonyítása, hogy ezen eszközök kártya formáját ölthetik, annak alapvető jellemzőivel rendelkezhetnek, azokat az érintett vásárlóközönség ilyenként érzékelheti, és e célból konkrét adatokat vagy akár konkrét bizonyítékokat szolgáltatni, amire nem került sor. Mindez annál is inkább szükséges, mivel kevéssé hihetőnek tűnik, hogy az átlagfogyasztó valamely kártya jellemzőit valamely mágneses merevlemezhez vagy audiovizuális mágnesszalaghoz társítsa (lásd ebben az értelemben a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 71. és 72. pontját).

65 Tekintettel arra, hogy az érintett vásárlóközönség szempontjából a bejelentett védjegyek jelentése elektronikus úton – különösen az interneten – létrejövő ügyletek teljesítéséhez vagy a fizetős internetes hozzáféréshez használt fizetési kártya, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács nem bizonyította jogilag kielégítő módon, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések képtelenek a védjegy alapvető funkciójának betöltésére, azaz a „mágneses adathordozó" elnevezésű áruk kereskedelmi származásának jelzésére.

66 Következésképpen az utóbbi áruk vonatkozásában helyt kell adni a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésén alapuló jogalapnak.

A 9. osztályba tartozó további árukról

67 A 9. osztályba tartozó, a fenti 8. pontban szereplő további árukat illetően a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 30. és 31. pontjában általános jelleggel alapvetően azt állapította meg, hogy tekintettel arra a tényre, hogy a bejelentett védjegyek fő célja a fogyasztó ösztönzése arra, hogy vásárolja meg a szóban forgó árukat, és vegye igénybe

a szóban forgó szolgáltatásokat annak érdekében, hogy kártya segítségével online fizetéseket teljesíthessen, valamennyi ilyen áru specifikus és szükséges funkciója az említett fizetések megvalósításához elengedhetetlen távközlési, banki és pénzügyi szolgáltatások teljesítésének biztosítása.

68 Mindazonáltal a fenti általános és bizonytalan indokolás alapján, és figyelembe véve a fenti 8. pontban említett áruk nagy változatosságát és vegyes jellegét, amelyek alapvető jellemzőinek leírása a megtámadott határozatokban nem szerepel, lehetetlen annak ellenőrzése, hogy kellően közvetlen és konkrét kapcsolat áll-e fenn az említett különböző áruk és a fenti 59. pontban említett funkciókkal és jellemzőkkel rendelkező kártyák között annak meghatározásához, hogy áruk olyan homogén csoportjáról van-e szó, amely a megtámadott határozatok 30. és 31. pontjában szereplőhöz hasonló átfogó indokolás tárgya lehet.

69 A megtámadott határozatok ugyanis a legcsekélyebb indokolást sem tartalmazzák egyrészről azon indokok vonatkozásában, amelyek miatt a fellebbezési tanács láthatólag úgy véli, hogy ezen áruk mindazonáltal olyan közös jellemzőket mutatnak a fenti 62. pontban említett árukkal, amelyek igazolják azok egynemű csoportba történő besorolását, másrészről pedig a tekintetben, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD megjelölések különösen az említett áruk vonatkozásában nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel. Mindenesetre az állítólagos funkciójuk – amely online fizetési műveletek kártya segítségével történő teljesítéséhez nélkülözhetetlen távközlési, banki és pénzügyi szolgáltatások felhasználásának biztosításában áll – rendkívül általános leírása nyilvánvalóan nem releváns olyan áruk esetében mint a „fényképészeti, mozgóképi, jelző-, ellenőrző (felügyeleti) berendezések és felszerelések", a „hanglemezek, elektronikus határidőnaplók, automata áruelosztó-berendezések, videokazetták, bankjegykiadó automaták (ATM), jegyautomaták, bankszámlakimutatás-kiadó automaták, bankszámlakivonat-kiadó automaták, filmkamerák, videokamerák", a „videokazetták, CD-ROM-ok, vonalkód-leolvasók, kompakt lemezek (audio-, video-), CD-ROM (kompakt) lemezek, hamispénz-vizsgálóberendezések, hajlékony (floppy) lemezek" és a „telefonkészülékek, televíziós készülékek", amelyek funkciói és jellemzői jelentősen eltérhetnek. E tekintetben az OHIM által a tárgyaláson előadott azon homályos érv, amely szerint ezen áruk a „webkamerák" mintájára ahhoz szükséges kellékek, hogy – kártya segítségével – valamely informatikai hálózaton műveleteket hajtsanak végre, még annak feltételezett megalapozottsága esetén – amit az OHIM a 9. osztályba tartozó más szóban forgó termékek vonatkozásában egyébiránt nem állított – sem orvosolhatja a megtámadott határozatok indokolásának fent említett hiányát, mivel az OHIM a bírósági eljárás során nem terjeszthet elő kiegészítő jogalapokat olyan határozat vonatkozásában, amelynek az EK 253. cikk alapján hiányos

az indokolása (lásd a Bíróság C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5425. o.] 463. pontját; lásd a Törvényszék T-374/94., T-375/94., T-384/94. és T-388/94. sz., European Night Services és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1998. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-3141. o.] 95. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot; lásd még ebben az értelemben a Törvényszék T-93/02. sz., Confédération nationale du Crédit mutuel kontra Bizottság ügyben 2005. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-143. o.] 126. pontját).

70 Következésképpen a megtámadott határozatok 30. és 31. pontjában szereplő átfogó indokolás nem tesz eleget az EK 253. cikk és a 40/94 rendelet 73. cikke első mondata azon követelményeinek, amelyeket a fenti 54. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat állított fel, mivel nem teszi lehetővé, hogy a megtámadott határozatokat hatékony bírói felülvizsgálatnak vessék alá a fellebbezési tanács azon értékelésének jogszerűsége kapcsán, amely szerint a bejelentett védjegyek a Nizzai Megállapodás 9. osztályába tartozó szóban forgó áruk vonatkozásában nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel.

71 A fenti 56. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően tehát hivatalból kell hivatkozni az indokolás hiányán alapuló közrendi jogalapra, és a megtámadott határozatokat e vonatkozásban hatályon kívül kell helyezni.

A 36. és 38. osztályba tartozó szolgáltatásokról

– A megtámadott határozatok indokolásának összefoglalása

72 A megtámadott határozatokban szereplő, arra vonatkozó indokolás értékelésével kapcsolatban, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések nem

rendelkeznek megkülönböztető képességgel a Nizzai Megállapodás szerinti 36. és 38. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában, emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 34. pontjában először azt állapította meg általános jelleggel, hogy e megjelölések az említett osztályokba tartozó valamennyi szolgáltatás vonatkozásában tisztán informatív és promóciós jelleggel rendelkeznek, ami akadályát képezi annak, hogy azokat az érintett vásárlóközönség az említett szolgáltatások kereskedelmi származásának jelzéseként érzékelje, amely szolgáltatások elsődlegesen vagy járulékosan valamennyien elektronikus távközlési, különösen internetes, intranetes vagy extranetes hálózaton keresztül teljesített szolgáltatásokat, valamint a banki, pénzügyi vagy biztosítási ágazatba tartozó online szolgáltatásokat foglalnak magukban.

73 Ezt követően a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 35. pontjában úgy vélte, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések a 36. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában azon világos információs üzenetet hordozzák, hogy az említett szolgáltatásokhoz kapcsolódó információk és műveletek távollévők között is megszerezhetők és létrehozhatók az internethez, vagy általánosabban valamely távközlési hálózathoz kapcsolt fizetési kártya rendelkezésre bocsátásának köszönhetően. A 38. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 36. pontjában megállapította, hogy ezek a szolgáltatások, amelyek elektronikus információtovábbítási eljárások egészére vonatkoznak, közvetlen kapcsolatban vannak az internetes hálózat, illetve általánosabban az új információs technológiák működésével és használatával. Következésképpen az átlagfogyasztó szempontjából az a körülmény, hogy e hálózaton chipkártya segítségével fizetési műveleteket hajthat végre, e szolgáltatások egyik jellemzőjének minősül.

74 Végül a fellebbezési tanács a megtámadott határozatok 37. pontjában azt a következtetést vonta le, hogy a bejelentett védjegyek egészükben tekintve elsősorban az érintett áruk és szolgáltatások kereskedelmi megjelenítéseként észlelhetők, és fő, hacsak nem kizárólagos funkciójuk annak jelzése az érintett fogyasztó számára, hogy olyan áruval vagy szolgáltatással áll szemben, amely lehetővé teszi számára, hogy kártya segítségével online fizetéseket teljesítsen.

– A 36. osztályba „terhelőkártya-szolgáltatások” és „hitelkártya-szolgáltatások”

75 A 36. osztályba tartozó „terhelőkártya-szolgáltatások” és „hitelkártya-szolgáltatások” kapcsán meg kell állapítani, hogy azok közvetlenül kapcsolódnak a fenti 62. pontban említett kártyákhoz. Ahogyan azt a Törvényszék korábban kimondta (lásd ebben az értelemben a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 75. és 76. pontját), e szolgáltatások rendkívül szerteágazóak és összetettek. Egyrészről magukban foglalják a bankkártyát kibocsátó bank által az ügyfelei részére annak érdekében nyújtott szolgáltatásokat, hogy a kártyát adott esetben távközlési hálózat közvetítésével is használhassák. Másrészről egyéb szolgáltatások széles körét is lefedik, amelyeket egymástól eltérő – például a kibocsátó bankok, a teljesített fizetések beszámítását végző különböző hálózatok működtetői és a vásárló számára a bankkártyás fizetést lehetővé tévő kereskedő közötti – kereskedelmi kapcsolatok keretében nyújtanak. Következésképpen e szolgáltatásokat világosan el kell határolni maguknak a kártyáknak a fenti 59. pontban leírt tulajdonságaitól és funkcióitól amennyiben túllépik a kibocsátó bank és a fogyasztó közötti egyszerű kétoldalú kereskedelmi kapcsolat szintjét.

76 Mindazonáltal a fellebbezési tanács helyesen – bár kétségtelenül meglehetősen elvontan és általánosan – mutatott rá a megtámadott határozatok 35. pontjában valamennyi említett szolgáltatás egyik alapvető közös tulajdonságára lényegében annak megállapításával, hogy azok különösen az internethez, vagy általánosabban valamely informatikai hálózathoz kapcsolódó kártya rendelkezésre bocsátásának köszönhetően távollévők között létrehozott műveletekhez kapcsolódnak, mely utóbbiakra vonatkozóan a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések egyértelmű információs üzenetet hordoznak.

77 Az informatikai területhez és az internethez kapcsolódó fent említett közös tulajdonságot és célt figyelembe véve meg kell állapítani, hogy szerteágazó és összetett jellegük ellenére az említett szolgáltatások besorolhatók egyetlen kellően egynemű csoportba, és ily módon a fentihez hasonló globális indokolás tárgyát képezhetik. Hasonlóképpen, különös tekintettel a bejelentett védjegyek „payweb” és „p@yweb” elemeire, amelyek az elektronikus vagy informatikai távközlési hálózat közvetítésével történő fizetés funkciójára utalnak, a fellebbezési tanács jogosan vonta le azt a következtetést, hogy a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő

fogyasztó e védjegyeket a kártyák és az azokhoz kapcsolódó – a kártyák segítségével számára online fizetéseket lehetővé tévő – szolgáltatások elválaszthatatlan egységeként érzékelné.

78 A fentiek alapján a fellebbezési tanács joggal vélte úgy a megtámadott határozatok 37. pontjában, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések főként az érintett áruk és szolgáltatások kereskedelmi megjelenítéseként érzékelhetőek, amennyiben azt jelzik az érintett vásárlóközönség számára, hogy olyan áruval vagy szolgáltatással áll szemben, amely lehetővé teszi számára, hogy kártya segítségével online fizetési műveleteket teljesítsen. Az ugyanis, hogy egyrészről a bejelentett védjegyek, másrészről pedig a 36. osztályba tartozó „terhelőkártya-szolgáltatások" és a „hitelkártya-szolgáltatások" között közvetlen és konkrét kapcsolat áll fenn az érintett vásárlóközönség szempontjából, lehetővé teszi annak megállapítását, hogy e védjegyek egyik funkciója az említett szolgáltatások kereskedelmi megjelenítése, és annak a következtetésnek a levonását, hogy az utóbbi szolgáltatások vonatkozásában nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

79 Következésképpen a fellebbezési tanács kellőképpen megindokolta a megtámadott határozatokat, és helyesen alkalmazta a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amennyiben megtagadta a bejelentett védjegyeknek a Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó „terhelőkártya-szolgáltatások" és „hitelkártya-szolgáltatások", tekintetében történő lajstromozását.

– A 36. osztályba tartozó további szolgáltatásokról

80 A 36. osztályba tartozó további szolgáltatásokat illetően először is meg kell állapítani, hogy azok nem kapcsolódnak olyan közvetlenül és konkrétan mint a fenti 62. pontban említett kártyákhoz, mint a „terhelőkártya-szolgáltatások" és a „hitelkártya-szolgáltatások", mivel az ingatlanpiaci, biztosítási, banki, pénzügyi és informatikai ágazatba tartozó, rendkívül szerteágazó kereskedelmi ügyleteket képviselnek, amelyeknek azonban el kell ismerni bizonyos rokon vonásait. Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az érintett vásárlóközönség szempontjából elegendő, ha a bejelentett védjegyek a szolgáltatások egyik funkciójára vagy különös jellemzőjére utalnak ahhoz, hogy

a megkülönböztető képességük hiánya megállapítható legyen. Márpedig e szolgáltatások mindegyike rendelkezik közös jellemzővel, illetve közös tárggyal, ami a kereskedelmi ügyleteknek a fent említett ágazatok keretében történő végrehajtása, a kártya segítségével, adott esetben elektronikus úton végzett fizetést is beleértve. E feltételek mellett az említett szolgáltatásokat a globális indokolás céljából szolgáltatások egynemű csoportjába tartozóknak lehet tekinteni. Következésképpen a megtámadott határozatok 35. pontjában szereplő azon indokolás, amely szerint a szóban forgó szolgáltatásokhoz kapcsolódó műveletek az internethez, vagy általánosabban valamely informatikai hálózathoz kapcsolódó kártya rendelkezésre bocsátásának köszönhetően távollévők között is elérhetők és létrehozhatók, kétségkívül tömör, de elegendő annak lehetővé tételéhez a Törvényszék számára, hogy e vonatkozásban elvégezze a jogszerűség vizsgálatát.

81 Az átlagfogyasztó szemszögéből nézve ugyanis kellően közvetlen és konkrét kapcsolat áll fenn egyrészről a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések, másrészről pedig a 36. osztályba tartozó valamennyi többi szolgáltatás azon jellemzője között, hogy az ingatlanpiaci, biztosítási, banki, pénzügyi és informatikai ágazatba tartozó kereskedelmi ügyletek keretében kártya segítségével távollévők közötti vagy elektronikus fizetési műveletek végezhetőek. Következésképpen meg kell állapítani, hogy e megjelölések az említett szolgáltatások egyszerű kereskedelmi megjelenítései lehetnek, ami az említett szolgáltatások vonatkozásában a megkülönböztető képességük hiányára enged következtetni.

82 Pontosítani kell azonban, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések megkülönböztető képességének hiánya csak akkor állapítható meg, ha a fenti 80. pontban említett szolgáltatások nyújtása ténylegesen feltételezi valamilyen kártya, például betegbiztosítási kártya használatát. Amennyiben e szolgáltatásnyújtások kártyától függetlenül teljesíthetők, az említett megjelölések az érintett vásárlóközönség szempontjából nem kapcsolódnak kellően közvetlenül és konkrétan az említett szolgáltatásokhoz tekintettel arra, hogy e vásárlóközönségnek a kapcsolat megállapításához összetett érveléshez kell folyamodnia. Következésképpen a bejelentett védjegyek megkülönböztető képességének hiánya kizárólag a 36. osztályba tartozó azon szolgáltatásokat érinti, amelyek a „terhelőkártya-szolgáltatásokhoz" és „hitelkártya-szolgáltatásokhoz" hasonlóan kártya használatát követelik meg vagy érintik (lásd ebben az értelemben analógia útján a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 82. pontját).

83 E feltételek mellett azt a következtetést kell levonni, hogy a fellebbezési tanács kellően megindokolta a megtámadott határozatokat, és helyesen alkalmazta a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amennyiben a bejelentett védjegyek lajstromozását a Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó valamennyi érintett szolgáltatás vonatkozásában megtagadta.

– A 38. osztályba tartozó szolgáltatásokról

84 A 38. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően, amelyek megnevezése: távközlési szolgáltatás, a számítógép terminálok közötti összeköttetések útján történő szolgáltatás, a távközlési ügyekben történő információszolgáltatás, az elektronikus levelezési szolgáltatás, az e-mail, az üzenetek és képek számítógépek segítségével történő továbbítására irányuló szolgáltatás, a műholdas átviteli szolgáltatás, az interneten, az intraneten és az extraneten történő információtovábbítási szolgáltatás, az interaktív informatikai információtovábbítási szolgáltatás, az informatikai adatbankból származó információk továbbítása, a hálózatba kötött informatikai rendszerek közötti nemzetközi adattovábbítási szolgáltatás és az online információtovábbítási szolgáltatás az informatikához és az internethez közvetlenül kapcsolódó szolgáltatások homogén csoportját alkotják, mivel e megjelölések közös funkciója az internet vagy más hírközlési hálózatok közvetítésével történő adattovábbítás elnevezésű szolgáltatások vonatkozásában meg kell jegyezni, hogy a 36. osztályba tartozó „hitelkártya-szolgáltatásokhoz” és „terhelőkártya-szolgáltatásokhoz” hasonlóan e szolgáltatások az informatika és az internet területéhez közvetlenül kapcsolódó homogén szolgáltatáscsoportot alkotnak. Ráadásul a releváns vásárlóközönség szempontjából nézve közvetlen és konkrét kapcsolatot mutatnak a P@YWEB CARD és PAYWEB CARD szómegjelölésekkel, amennyiben e megjelölések különösen az interneten vagy más hírközlési hálózatok közvetítésével például a fenti 59. pontban leírt kártyatípusok valamelyike segítségével teljesített, távollevők közötti adásvétel céljából történő adattovábbítás egyik funkcióját jelölik. Az a körülmény ugyanis, hogy az internethez vagy más hírközlési hálózatokhoz kártya segítségével hozzá lehet férni, és ott adattovábbítási műveleteket és egyéb online ügyleteket – például távollevők közötti adásvételeket és fizetéseket – lehet teljesíteni, e szolgáltatások közös tulajdonságát képezi. E vonatkozásban, ahogyan az a fenti 60. pontban is szerepel, azon egyedüli körülmény, hogy a fellebbezési tanács elemzését a „chipkártyákra” alapította, nem érintheti e megállapítás megalapozottságát (lásd ebben az értelemben és analógia útján a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 79. és 80. pontját).

85 A fentiek alapján a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozatok 37. pontjában, hogy az érintett vásárlóközönség a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölést úgy érzékeli, hogy azok kártyák és szolgáltatások olyan oszthatatlan összességét jelölik, amely lehetővé teszi számára online fizetési műveletek teljesítését. Következésképpen a bejelentett védjegyek nem töltik be alapvető funkciójukat, amely a szóban forgó szolgáltatások kereskedelmi származásának azonosításában áll.

86 Mindazonáltal pontosítani kell, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölés megkülönböztető képességének hiánya csak annyiban állapítható meg, amennyiben a fenti 84. pontban említett szolgáltatások nyújtása ténylegesen feltételezi valamilyen kártya használatát. Abban az esetben, ha e szolgáltatások nyújtása kártyahasználattól függetlenül teljesíthető, a fenti megjelölések az érintett vásárlóközönség szempontjából nézve nem mutatnak kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot az említett szolgáltatásokkal, tekintettel arra, hogy e vásárlóközönség az ilyen kapcsolat megállapításához összetett érveléshez kell folyamodnia. A fentiek alapján a bejelentett védjegyek megkülönböztető képességének hiánya kizárólag a 38. osztályba tartozó szolgáltatásokat érinti, amelyek a 36. osztályba tartozó „hitelkártya-szolgáltatásokhoz" és „terhelőkártya-szolgáltatásokhoz" hasonlóan kártyahasználatot kívánnak meg, vagy arra vonatkoznak.

87 E feltételek mellett, amennyiben a 38. osztályba tartozó, a fenti 84. pontban említettekhez hasonló szolgáltatások nyújtásához kártya használata szükséges, a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölés e szolgáltatások vonatkozásában nem rendelkezik kellő megkülönböztető képességgel. Ily módon a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított kifogást el kell utasítani, amennyiben a bejelentett védjegyek lajstromozásának a fent említett szolgáltatások vonatkozásában történő megtagadására hivatkozik.

88 A 38. osztályba tartozó további szolgáltatásokat illetően, amelyek az alábbiak: „hírügynökségek különösen a bankszektorban, rádióadás, telefon-összeköttetések, televíziós műsorszórás, rádióadás, televízióadás, távközlési berendezések kölcsönzése, üzenetküldő készülékek bérlete, telefonok kölcsönzése, […] mobiltelefon, telefonszolgáltatások" a megtámadott határozatok semmilyen formában nem tartalmazzák azon érvek indokolását, amelyek miatt a fellebbezési tanács úgy véli, hogy e szolgáltatások és a fenti 84. pontban említett szolgáltatások egynemű csoportot alkotnak, amely igazolhatja az említett határozatok 36. és 37. pontjában szereplőhöz

hasonló átfogó indokolást. Ezenkívül e határozatok olyan magyarázatot sem nyújtanak, amely lehetővé tenné a fellebbezési tanács azon megállapítása megalapozottságának ellenőrzését, amely szerint a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölés kifejezetten az említett további szolgáltatások vonatkozásában nem kellően megkülönböztető.

89 Márpedig ha a megtámadott határozatok 36. pontjában szereplő indokolás – amely szerint a szóban forgó szolgáltatások elektronikus információk továbbítási eljárásainak összességére vonatkoznak, és közvetlen kapcsolatban vannak az internetes hálózat és általánosabban az új információs technológiák működésével és használatával, mivel az a körülmény, hogy e hálózaton chipkártya segítségével fizetési műveletek végezhetők, e szolgáltatások egyik jellemzőjét képezi – releváns is a fenti 84. pontban említett említett szolgáltatások vonatkozásában, nem szükségszerűen az a 38. osztályba tartozó további szolgáltatások vonatkozásában. Ezen átfogó indokolásból mindenesetre nem következnek – a P@YWEB CARD és a PAYWEB CARD szómegjelölések vonatkozásában – azon okok, amelyek miatt e szolgáltatások a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó szemszögéből kellően közvetlen és konkrét kapcsolatban állnának a kártya segítségével teljesített online fizetésekkel.

90 Egyébiránt az OHIM által az eljárás során előterjesztett azon másodlagos érv, amely szerint elismert tény, hogy az internet lehetővé teszi a rádió- és televízióadások vételét, valamint telefonbeszélgetések lefolytatását, mindenképpen hatástalan, mivel az OHIM nem jogosult arra, hogy e szakaszban kiegészítse egy olyan határozat indokolását, amely nem tartalmaz az EK 253. cikk értelmében vett indokolást (lásd a fenti 69. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

91 Következésképpen a fellebbezési tanács nem indokolta meg kellőképpen a lajstromoztatni kért védjegyek megkülönböztető képességének a fenti 88. pontban említett szolgáltatások tekintetében állítólagosan fennálló hiányát. E vonatkozásban a megtámadott határozatok 36. és 37. pontjában szereplő átfogó indokolás nem felel meg

az EK 253. cikkben és a 40/94 rendelet 73. cikkének első mondatában megfogalmazott követelményeknek, mivel nem teszi lehetővé az említett határozatok hatékony bírósági felülvizsgálatát.

92 A fenti 56. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően tehát az indokolás elmaradásán alapuló közrendi okot hivatalból fel kell hozni, és a megtámadott határozatokat e szempontból is hatályon kívül kell helyezni.

*A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti kizáró okra történő hivatkozás hiánya*

93 Tekintettel arra, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatokat nem a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában szereplő – a lajstromoztatni kért védjegyek leíró jellegén alapuló – feltétlen kizáró okra alapította (lásd az említett határozatok 40. pontját), és a felperes kizárólag a megtámadott határozatok hatályon kívül helyezését kéri (lásd a fenti 14. pontot), a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása az említett rendelet 63. cikke értelmében nem képezi a jelen jogvita tárgyát, és ebből következően arra nem vonatkozik a jogszerűség felülvizsgálata, amelyet a közösségi bíróságnak a jelen ügyben el kell végeznie (lásd ebben az értelemben a fenti 44. pontban hivatkozott SURFCARD-ügyben hozott ítélet 85. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

94 Következésképpen a felperesnek a lajstromoztatni kért védjegyek leíró jellegének esetleges hiányára vonatkozó érvei hatástalanok, és nem szükséges, hogy az Elsőfokú Bíróság azokat megvizsgálja.

95 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy helyt kell adni a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapnak, és a megtámadott határozatokat hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben megállapítják a lajstromoztatni kért védjegyek megkülönböztető képességének hiányát az alábbiak esetében:

– a 9. osztályba tartozó, a fenti 2. pontban említett, áruk az alábbiak kivételével: „memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, személyazonosító memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, fizetésre szolgáló memóriakártyák, intelligens mikrokártyák, hitelkártyák vagy terhelőkártyák” és „televíziós készülékek előre fizető mechanizmusai”;

– a 38. osztályba tartozó alábbi szolgáltatások: „hírügynökségek különösen a bankszektorban, rádióadás, telefon-összeköttetések, […] televíziós műsorszórás, rádióadás, televízióadás, távközlési berendezések kölcsönzése, üzenetküldő készülékek bérlete, telefonok kölcsönzése, mobiltelefon, telefonszolgáltatások”.

**A költségekről**

96 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy azt, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. A jelen ügy körülményei között, a megtámadott határozatok részleges hatályon kívül helyezésére és különösen arra

tekintettel, hogy a felperes a költségekre vonatkozóan nem terjesztett elő kérelmet, úgy kell határozni, hogy minden fél maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **Az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 119/2007-1. sz. ügyben 2007. július 10-én és az R 120/2007-1. sz. ügyben 2007. szeptember 12-én hozott határozatát, amennyiben megtagadják a P@YWEB CARD és PAYWEB CARD szómegjelölések közösségi védjegyként történő lajstromozását a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9. osztályba tartozó fényképészeti, mozgóképi, jelző-, ellenőrző (felügyeleti) berendezések és felszerelések, hangok vagy képek rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek, hanglemezek, elektronikus határidőnaplók, automata áruelosztó-berendezések, videokazetták, bankjegykiadó automaták (ATM), jegyautomaták, bankszámlakimutatás-kiadó automaták, bankszámlakivonat-kiadó automaták, filmkamerák (mozgóképi berendezések), videokamerák, videokazetták, CD-ROM-ok, vonalkód leolvasók, kompakt lemezek (audio-, video-), CD-ROM (kompakt) lemezek, hamispénz-vizsgálóberendezések, hajlékony (floppy) lemezek, mágneses adathordozók, optikai adathordozók, videoképernyők, adatfeldolgozó készülékek, belső, fedélzeti távbeszélő készülék, interfészek (informatikai), olvasóegységek (informatikai), szoftverek (rögzített), monitorok (számítógépprogramok), számítógépek, számítógép-perifériák, rögzített számítógépprogramok, operációs rendszerek számítógépekhez (rögzített), rádiótelefon készülékek, vevőkészülékek (audio-, video-), telefonkészülékek, televíziókészülékek, időregisztráló készü-**

**lékek, távadók, transzmitterek (távközlés), processzorok (központi adatfeldolgozó egységek), valamint a 38. osztályba tartozó új hírügynökségek különösen a bankszektorban, rádióadás, telefon-összeköttetések, táviratok küldése, táviratok továbbítása, televíziós műsorok közvetítése, rádióadás, televíziós műsorszórás, távközlési berendezések kölcsönzése, üzenetküldő készülékek kölcsönzése, telefonok kölcsönzése, mobiltelefon, telefonszolgáltatások vonatkozásában.**

2) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**

3) **A Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) és az OHIM maguk viselik saját költségeiket.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Kihirdetve Luxembourgban, a 2009. május 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások